רישא רבי שמעון וסיפא רבנן. פלוגתא דר״ש יורבגן בהפריש חטאתו

(דף טו.) והך דהכא שנודע לו קודם כפרה דמיא להא מילתא דפליגי וא"ת

ואבד והפריש אחרת ונמנאת הראשונה וכפר כה באבד דרבנן סברי שאינה אבודה תרעה ור"ש [סבר] מתה ופלוגתייהו בפ"ב דתמורה ל) רש"ק מ"ז וגי' נ"ק כגי'

רישא. דאמר ילכו לים המלח ר"ש היא דאמר (תמורה דף טו.) חטאת שכיפרו

שנטמחו. אפילו קודם זריקה ומאימורי קדשים קלין יגו לאחר שהעלן על גבי המובח אפילו קודם שנעשו אפר אבל משלה בהן האור דפטור ממעילה: פשיטת. דפטור דמחי קח מפסיד דכיון דנטמאו בשר קדשי קדשים לא חזו לא לכהנים ולא לגבוה ובאימורי קדשים קלים נמי הרי כבר העלן ונעשית מצותן. ואם תאמר הא אמרינן בפרקין דלעיל (דף ה:) הפגול לעולם מועלין בו ולא פרכינן מאי הא מפסיד היינו טעמא דמועליו בו הואיל ומרלין לפגולן דחשיב כולי האי דלריך זריקת דמים לקובעו בפגול חשיב נמי דמועלין בו אע"ג דלא מפסיד: מהו קדשי קדשים שנטמאו. אכתי דתימא אית להו מקצת קדושה דבעו שריפה בקדש כשאר פסולי דקדש ואימורי קדשים הלים נמי שהעלם אכתי אית בהו מצוה להפוכי בלנורא כדי שיהו נשרפין לגמרי ולחייב בהן משום מעילה: קה משמע נו דנה. וחי קשיח לך חמחי חמר יה רבא אימורי קדשים קלים לאחר שעלו פטור ממעילה הא אמרינן לעיל [ט.] לפני תרומת הדשן דכולי עלמא לא פליגי דמועלין בו עוז ואמאי פטור הא לא

קשיא התם לעיל מיירי באפר עולה ובאימורי קדשי קדשים דחמירי משום קב מועלין בהן עד שילאו לבית הדשן אבל אימורי קדשים קלים דלא חמירי כולי האי משום הכי הנהנה מהן לאחר שעלו פטור: **הני מילי** דאסידע ליה דמעל קמי שון [כפרה]. קודם שקרבה חטאתו דכיון דהוה ליה להוסיף אלו המעות קרן וחומש על דמי חטאתו דכי הפריש השתא לקרן וחומש לא הפרישו לאיבוד אלא היה יכול להקריבן יזו ודינייהו הוו כחטאת שכיפרו בעליה וילכו לים המלח: אבל. נודע לו שמעל לאחר כפרה יח לאחר שקרבה חטאמו הני קרן וחומש שהפריש עכשיו אינו מביא מהן שוב חטאמו שכבר כיפרו הבעלים ואם ילכו לים המלח הויין לאיבוד אלא יפלו לנדבה דאין מפרישין חחלה לאיבוד כלומר יש על מנח שילכו לים המלח הילכך יפלו לנדבה: בותבי' מנחם כהנים. דכחיב" וכל מנחח כהן כליל תהיה: מנחת כהן משיח. היינו חביתי כה"ג: ומנחת נסרים. היינו מנחה הבאה עם הזבח שיש בו נסכים דאין בהן שיריים דכל הני דמתני׳ כליל נינהו: מועלין בהן משהוקדשו. קדושת פה בעלמא: ופיגול אין בהן. דאין להם מתירין: כן ח' [שיש לו מתיריון. כגון שלמים וחטאת ואשם דדמן מחיר האימורין להקטרה והבשר לכהנים או דבר שיש לו מחירין למזבח בלבד כגון עולת העוף לא ועולת בהמה דדמן מחירן למזבח וכגון שתי הלחם דדמן של כבשים הן מתירין אותן וכגון לחם הפנים דבזיכין מתירין אותו ומנחות שניתרות בקומך: אין חייבין עליהם משום נותר וטמא ופיגול עד שיקרבו מחירין. דהכי כתיב בפיגול דשלמים לא ירלה ש) ואמרינן (ונמים דף כמ:) כהרצאת כשר כך הרצאת פיגול וכרי כש (ויליף נותר וטומא מפגול) י) וומשום נותר וטומא נמי אין חייבין עד שיקרבו מתירין כמו פגול דנותר יליף קדש קדש ל מפגול וטמא יליף (שם דף מה) מילול [חילול] מנותר]: וכל דבר שאין לו מסירין. כגון בש הקומן והלבונה וכו׳ דהן עלמן מחירין: חייבין עליהן משום נוסר וטמא. משום טמא כדנימא לקמן בגמי⁶ וטומאחו עליו ונכרחה⁶⁰ בכל הקדשים הכחוב מדבר ומשום נוחר דילפינן חילול חילול מטמא אבל חיוב פגול אין בו משום דלא מלינו חיוב פגול אלא בדבר שיש לו מתירין דהא בשלמים כחיב ידו פיגול:

דאיתידע ליה דמעל קמי בפרון דהוה ליה להוסיף 6) אלו מעות קרן וחומש על דמי ושירינהו הוו כחטאת שכיפרו בעליה בפרה. קודם שקרב חטאתו דכיו להוסיף 6) אלו מעות קרן וחומש על דמי ושירינהו הוו כחטאת שכבר וילכו לים המלח: אל נודע לו שמעל לאחר כפרה. לאחר שקרב חטאתו הני קרן וחומש אין מביא בהן שוב חטאת דכבר כיפרו בעלים והוויין לאיבוד וילכו לים המלח אלא יפלו לנדבה דאין מפרישין תחילה ליאבד לים המלח: הקומץ והלבונה והקטורת ומנחת נסכים. מנחה הבאה עם הזבח דאין בה שייהים וכל הני כולהי כליל נינהו: מועלין בהן משהוקדשו. בקדושת פה בעלמא: ופיגול אין בהז. דאין להן מתירין: כל שיש לו מתירין. כגון שלמים וחטאת ואשמות דאמן מתירים שימור למזבח ובשר לכהנים או דבר שיש לו מתירין למזבח בלבד כגון עולת העוף ופרים הנשרפין ושעירים הנשרפים שדמן מתירן למזבח בלבד וכגון שתי הלחם דוכן של כבשים הוו מתיריהן. וכגון לחם הפנים דסידור בזיכין הוי מתירן כי הני מון מהוח דיש להן היתר בקומץ: אין חייבין עליהן משום פיגול ונותר וטמא. עד שיקרבו מתירין דהכי כתב גבי פיגול בשלמים לא ידצה והלבונה כוי דהן עצמן מתירין קו, חייבין עליהן משום נותר וטמא. משום טמא כי היכי דמפרש לקמן בנמי וטומארו עליו ונותר הילמינו ליה חילול מטמא אבל חיוב פיגול איז בו משום דחיוב וונרתה בכל המדשים הכתוב מדבר ומשום נותר דילפינו ליה חילול מטמא אבל חיוב פיגול איז בו משום דחיוב ונוברתה בכל המדשים הכתוב מדבר ומשום נותר דילפינו ליה חילול מטמא אבל חיוב פיגול איז בו משום דחיוב ונכרתה בכל הקדשים הכתוב מדבר ומשום נותר דילפינן ליה חילול חילול מטמא אבל חיוב פיגול אין בו משום דחיוב

רבינו גרשום

לבדק הבית קרבנות הצבור לנדבת צבור. הכי קאמר לנדבת צבור. הכי קאמר מה שנהנה מקרבנות מזבח יפלו לנדבה למזבח ומקדשי בדק הבית ישלם לנדבה . דבדק הבית ומקרבנות צבור חטאת שכיפרו . קרבנות מזבח למזבח : רבנז. [כפרה] וכן המעות: שאם :קודם שנעשו אפר פטור מקצת קדושה דבעי שרפה לכהנים בקודש כשאר קדשי קדשים מיירי דחמירי

ל"ק, ה) זבחים לד., ו) רש"ק ל קרשא ופנום פרון, ואי ליק מ"ז [ועי' יעב"ד] וגי' ל"ק וה"ה המעות, ז) [ויקרא ו], ח) ופיגול אינו נוהג אלא בדבר דהכא מיירי בנטמאת קודם וריקה ונהנה לאחר זריקה וקמ"ל כו' רש"ק וע"ש. 2"ק, בא דאין מועלין. 2"ק, בא דאין מועלין. 2"ק, בא דשאנייוצל דמיירי דלא כו'. ל) לשמה יוכמי נויירי לכו כר. ל"ק, א) אמאי. ל"ק, ב) גבי מטאות ואשמות באימורים עד כו'. נ"ק,

לנדבת צבור לשופרות. לנדבת דאמר דילכו לים המלח רבי שמעון היא בעליה תמות: וסיפא. דקתני קי במתכחברת בחדבות. היא דאמרי דאין חטאת מתה אלא אותה (כפרה) [שאבדה] ונמצאת לאחר , בשותן וכן המעות: שאם נהנה מבשר ק"ק שנטמאו לפני זריקה ומאימורי קדשים קלים לאחר שהעלן על גבי המזבח. אפילי קוום שנעטו אפו פטוו: פשיטא. דפטור מאי קא מפסיד לא לכהנים קא מפסיד דכיון דניטמא בשר קדשי קדשים לפני זריקה לא חזי לכהנים ולא לא יוור לכותים ולא לגבוה קא מפסיד באימורי לגבות קא מפסיז באימודי קדשים קלים שהרי כבר העלן ונעשת מצותן: מהו דתימא בשר קדשי קדשים שניטמא. אכתי אית ליה לכחונים בקודש כשאר פסולי קדשים: ואימורי קדשים קלים. שהעלן אכתי איכא בהו מצוה להפוכי בצינורא כדי שיהו נשרפין לגמרי וליחייב בהו משום מעילה: קמ״ל דלא. ואי מעילה: קמ"ל דלא. ואי קשיא לך אמאי אמר עולא באימורי קדשים קלים לאחר שהעלן פטור ממעילה והא אמרן לעיל לפני תרומת הדשן דכולי עלמא לא פליגי ווו שן וכוליעימה א אפליגי דמועלין בהן [והני אימורים נמי] לפני תרומת הדשן הוא ואמאי פטור הא לא קשיא התם לעיל בעולה ובאימורי קושי קושים מיידי והמידי משום הכי מועלין בהן עד שתצא לבית הדשן. אבל אימורי קדשים קלים לא חמירי כ"כ משום הכי הנהנה מהן מאחר שהעלן פטור: הני מילי היכא ראיחידע ליה דמעל

 הש"ק מ"ן וגיי ניק כגיי
הספר רישא ר"ש וסיפא כוי
לרב אשי אין הכי אמר אביי
ולשון קושיא הוא, צ) מוספות
ל"ג לה, ג) שבועות יא, ד) בהן שיש לו מתירין כגון שלמים כו' ל"ק, ט) [ויקרא ז], י) ל"ק, ליק, ש) [ויקלח זן, 0 ליק, ל) [עיצו, ש) עון כדישן, () [עיצו, ש) [ויקלח לבן, מיו, ש) דמי חטאת ליק, מיו, ש) דמי חטאת ליק, ק) ומפקה מידי מעילה דלה ק) ומפקה מידי מעילה דלה זור כו לקדשי יה אבל קודם זור כו לקדשי יה אבל קודם ניתר בשההה לאחר וריקה ביו. בשההה לאחר וריקה ביו. ביו, ר) ליין, ר) ליין.

בעליה תמות: ו**סיפה.** דאמר כל קרבנות המובח למובח ואע"ג דאיכפור בעלים רבון היא דאמרי (h) אין חטאת מתה אלא אותה שאבדה ונמלאת לחחר כפרה ים ח (וכן המעות): הכל מודים. רב ורבי יוחנן דפליגי בחפר תפוח: שחם נהנה מקדשי קדשים

רבי אמר אם רבי שמעון) וסיפא רבגן אמר א רבי הכי אמר אביי גביהא דבי כתיל לרב אשי הכי אמר אביי רישא רבי שמעון וסיפא רבגן אמר פ רבא הכל מודים אשאם נהנה מבשר קדשי קדשים יובל בווי ביים אום ביים לי לי לי שלי מאי מיים קלין שמוממא ^{מיי} (קודם זריקה) ומאימורי קדשים קלין לאחר שהעלן דפמור פשימא מאי קא מפסיד מָהו דתימא בשר קדשי קדשים שנטמא יאית ליה מצות שריפה לכהנים אימורי קדשים קלין יאיכא מצוה להפוכי בצינורא קמ"ל דלא אמר רבא הא יו דאמרת כבר קרבה חמאת ילכו לים המלח יהני מילי דאתידע ליה קמי כפרה אבל לאחר כפרה יפלו לנדבה מאי מעמא אין מפרישין מתחלה כל לאיבור: מתני' ^{מה}הקומץ מ והלבונה והקמורת ומנחת כהנים ומנחת כהן משיח ומנחת נסכים מועלין בהם משהוקדשו זו קדשן בכלי יהוכשר ליפסל בטבול יום ובמחוסר כפורים ובלינה יוחייבין עליו משום נותר ומשום ממא חופיגול אין יובה יים ההכלל כל שיש לו מתירון אין חייבין ₪ עליו משום פיגול ונותר וממא עד ₪ שיקריבו מתירין ז וכל שאין לו מתירין כיון שקידש בכלי הייבין עליו משום נותר וטמא ופיגול אין ייו בה:

אליבא דרבי אבא דאם נתכפר באבודה דשאינה אבודה חמוח וי"ל דנותי ניחא ליה לאיתויי רבי שמעון משום דאית ליה דרבי ועדיפא מדרבי דעד כאן לא קאמר רבי כוז דתמות אלא באבודה בשעת הפרשה פירוש שלא נמלאת עד לאחר הפרשה אבל באבודה שלא בשעת הפרשה מו שמלא עד שלא הפריש מודה רבי דלא אמרינו תמות אלא תרעה אבל ר"ש פליג ארבנן אף בנמנא קודם הפרשה כדמוכח פ׳ יש בקרבנות (תמורה דף טו.) בפלוגתא ל בקר בהות המותה לך הה) כבל החדה דרבי יהודה ור"ש דמוקי לה באבודה שלא בשעת הפרשה ולהכי מייתי ר"ש ואע"ג דהכא לא הוי כמאן דאבוד שלא בשעת הפרשה מ"מ נקט ר"ש ולא משום דלא מלי אמיא כרבי אך משום דעדיפא לכו כול לול לול מדרבי נקט רבי שמעון יש ולא נראה כיון דדמיא הך להא דרבי הוה ליה למימר בהדיח רישח רבי לכן נרחה להר"ם דרישה דווקח כר' שמעון ולח כרבי דהא דאמר רבי ⁰ (לקמן) חמות היינו

אמאי לא קאמר רישא רבי היא דהא רבי

אית ליה בתמורה בפ' ולד חטאת (דף כג.)

בא א מיי׳ פ״ג מהלכות מעילה הלכה יא: מב ב מיי פייע ו פסה"מ הלכה א:

בוג ג מיי׳ פ״ב מהלכות

יג: מד ד מיי' פ"ד מהלי מעילה הלכה ז: מה ה מיי' שם פ"ב הלכה

: 2

בו ו מיי׳ פי״א מהלכות ד מיי׳ פי״ם מיזכנות שאר אבות הטומאה הלכה יג:

הנכה יג: בז ז מיי' פי"ח מהלכות פסה"מ הלכה יו:

מח ח מיי׳ שם הלכה ח: מש ט מיי׳ שם הל' [טו] יו:

הגהות הב"ח

(h) רש"י ד"ה וסיפא וכו' לאמרי בתמורה דף כב אין מטאם מתה וכו' לאחר כפרה ואין המעור הולכות לים

המלח אלא בנמצאו אחר כפרה הס״ל:

מוסף רש"י

, הקומץ. של מנחת יחיד, והלבונה. של מנחת יחיד, ומנחת כהנים. שהיא כליל

ומנוזה כהגים. שהים כניכ ואינה נקמלת, ומנחת כהן משיח. חביתי כהן גדול שבכל

יום, מחליתה בבוקר ומחליתה

בערב. ומנחת נסכים. הבאה

נערב, ומנחת נספים. הכחה עם הבהמה, שלשה עשרונים לפר ושני עשרונים לאיל ועשרון לכבש, והן כולן כליל (שבועות יא). קדשון בכלי.

הביא לעזרה ונתנה בכלי שרת,

הוכשר. נגמרה הדושתה.

ליפסל בטבול יום. אם נגע בה (שם). והך דפליג לה בתרתי בבי הך והך דלעיל (ש.) המנחות מועלין בהך כו', משום דבסיפא יש חילוק ביניהם במילי אחרניתא,

ביניהם כנו לי החני וחייבין דבההיא דלעיל לא קמני וחייבין

עליה משום פיגול ונותר וטמח בקדושת כלי עד שיקרב הקומך, ובהנך שכולן כליל קתני בקדושת כלי דידהו

שימה מקובצת

ים, 15 אמר ליה רב גביהא מבי כתיל: 13 אמר עולא הכל

תיבת רבא נמחק: גן תיבות

קודם זריקה נמחק: ד] הא דאמר מר כבר אות ת׳

נמחק: פו כבו אות זו נמחק: פו מתחילה לאבוד: ון הקומץ. עי׳ תוס׳ מנחות (דף כל ע״ל) ד״ה יצאו:

ון משהוקדשו קדשו בכלי:

ת עליהן משום אות ר׳

נמחק: ען עד שיקרבו אות יי נמחק: ען וכל שאין לו מתירין כו' ופיגול אין בו

קבעיא דומיא דשלמים מה

קבעיא דומיא דשלמים מה שלמים דיש בהם מתירין חייבין עליהם משום פיגול דעיקר פיגול בשלמים כתיב אף כל שיש להם מתירין לאפוקי באלו דהם מתירין לאפוקי באלו דהם מתירין

. עצמן. תוס׳ חסר מן הדפוס.

עצמן. תוס' חסר מן הדפוס. מהר"פ ז"ל: ל) אין בו אות ה' נמחק: יגן כפרה וכן המעות: יגן קלין אחר שהעלן אות ל' ל"ש: יזן אמר עולא אימורי תיבת

רבא ל"ש ונמחק: טון בו

תמידין ומוספין הלכה

בשאינן ראויות שתיהן למזבח כגון שנמלא מודם המרבה ולא נראו שתיהו בשעה אחת למובח ישו אבל הכא דאם לא קרב חטאת למובח ליש אבל הכא דאם לא קרב חטאת למובים לא תרב חטאת הדמים לא ילכו היה מוסיף ומביא חטאת שמנה כי נמי קרבה חטאת ונדחת הדמים לא ילכו

לים המלח אלא יפלו לנדבה אבל מייתי שפיר מר׳ שמעון דפליג אדרבנן אף במפריש ט חטאת לאחריות ואית ליה דאם נתכפר באחת תמות האחרת ואע"ג דבשעת כפרה היו ראויות שתיהן ליקרב או זו או זו ה"נ גבי ש"דם חטאת אע"ג דאם לא קרב חטאת היו ראוים לא ליתוסף על החטאת וליקרב מכל מקום כי קרבה חטאת פי(לא) אמרינן ילכו לים המלח וא״ת והא מודה רבי שמעון כי קרבים מטחת ייקנת) מתחיק יכריכים התמורח ייתי ההח מחיה לפי שתעוק במפרים שני ליבורי מעות לאחריות כדמוכח בתמורה (דף פג:) וייאל דשאני התם שאין דעתו להביא חטאת אלא מצבור האחד אבל הכא דמוסיף הוא על דמי חטאת ילכו לים המלח: הבד מודים שאם גהגה מבשר קדשי על דמי חטאת ילכו לים המלח: , קדשים שנממא ומאימורי קדשים קלים לאחר שהעלן רפמור. פירוק קרשים נעשה תלותן ופריך פשיטא תאי קא מפסיד כלומר מה מלוה יש כאן עוד לעשות ואפילו היו כשרים ומשני מהו דתימא בשר קדשי קדשים שנטמאו איכא מצות שריפה לכהנים וכן אימורי קדשים קלים מצוה להפוכי בצינורא להפך האימורים בלינור שקורין קרויקי"ט על גבי הגחלים כדי לם לאכלם קמ"ל נראה לפרש דהאי הכל מודים לא קאי ארב ולוי דהא לא פליגי אלא היכא לגו יפול אבל לכ"ע מיחייב ולא שייך לומר דמודים טפטור אלא קאי ארב ורבי יוחנן דפליגי בנהנה מאפר תפוח וקאמר דלרבי יוחנן דאמר גבי נהנה מאפר תפוח דמועלין בו היינו משום דבעי בגדי כהונה בהולאת הדשן ולכך חשיב שפיר לא נעשית מצותו אבל בבשר קדשי קדשים אע"ג דאיכא עוד מצות שריפה לכהנים הוי חשיב שפיר נעשה מצותו דשריפה לא הוי עבודה כיון דלא לריך בשריפה בגדי כהונה וא״ת וגבי אימורי קדשים קלים מאי שנא דודאי הפוכי בלינורא עבודה היא כדאמר _{(שביעות} דף יו:) זר שהיפך בלינורא חייב מיתה וי"ל דלא דמי דהתם גבי הולאת לה דשן לא סגי בלאו הכי להו אבל גבי הפוכי בלנורא סגי בלאו הכי שאם היה רוצה היה מניח ומתאכלין מאיליהן בלא היפוך בצינורא כלל וא"ת האי בשר קדשי קדשים שנטמח היכי דמי חי קודם לח זריקת דמים חמחי חין מועלין והא יולא דקודם זריקה אמר רבי אלעזר לעיל בספ"ק (דף ו:) דמועלין ואע"ג דטעון שריפה ואפילו ר' עקיבא לא פליג אלא בנהנה לאחר

זריקה משום דאתיא זריקה קי ומפקה מידי מעילה אבל קודם זריקה מודה 'n לוז דמועל דלא חזו והוי קדשי ה' ונראה לפרש י' דהכא מיירי בנטמאת לאחר זריקה וקא משמע לן ליוז אע"ג דאיכא מלות שריפה עליה מ"מ מכי זריק חשיב נעשים מלוחו כיון דלא לריך בגדי כהונה במלוח שריפה כדפ"ל וא"ח אי משום הא מאי קמ"ל מחני' היא גבי יולא לעו (לעיל דף 1:) אמר רבי עקיבא ש'דאין מועלת אף על גב דמנותו בשריפה ואתיא זריקה ומפקה מידי מעילה י"ל שי דשאני יולא דלא ילא כולו ואין מצות שריפה בכל הבשר הלכך הוי נעשית מצותו בזריקה אבל הכא נטמא כל בשר הקדשים וסד"א כיון דטעון שריפה בכל הבשר שמועלין בו אף לאחר זריקה דאכתי לא נעשה יאכן יאר נטשית ונחותו בחיקה חבר אכח שנתו כל בשר יארצטים וטן דו כיון מעמן שריפה בבי טומאה כתיב מא מיהו קשיא דבמתני מלותו שעדיין טעון שריפה קמ"ל וא"ת א ואמאי לא נקט ילא מו י"ל דנקט טומאה משום דעיקר שריפה גבי טומאה כתיב מא מיהו קשיא דבמתני תנן גבי עולה דמועלין בה עד שתלא לבית הדשן והכא נמי בבשר קדשים המאכלים לאדם כשנעשות בטהרה מיקרו שפיר נעשה מלוחו מכי זרק וא"ת מ"מ קשיא הילכך לא כלתה מלוחה עד שתלא לבית הדשן אבל קדשי קדשים הנאכלים לאדם כשנעשות בטהרה מיקרו שפיר נעשה מלוחו מכי זרק וא"מ מ"מ קשיא דהכא אמרינן באימורי מש [קדשים] קלים דאין מעילה בהו לאחר העלאה ובמתני תנן ⁵ובי חטאת ואשם מש מועלין באימורים עד שילאו לבית הדשן י"ל

לכתם

והכא לפני תרומת הדשן ית] שמעל לאחר כפרה שקרבה והכא הרשון בי ורומת הדשן הראם איר בי החטאת ושיירינהו הוו ותיבת ודינייהו ל"ש ונמחק: ימן שמעל לאחר כפרה שקרבה הוא ואמאי: עזן קמי כפרה קודם: עז להקריבן עם החטאת ושיירינהו הוו ותיבת ודינייהו ל"ש ונמחק: ימן שמעל לאחר כפרה שקרבה חטאתו הרי קרן וחומש: עז כלומר אין מפרישין מעות מתחילה על: ס מתירין הס"ד ומ"ד כל שיש לו מתירין כגון כלום הקומם להלן ושעירים ופרים הנשרפין דדמן: עז וכרי ויליף נותר וטמא מפיגול מתיבת ומשום נותר כרי עד חה"ד אין כאן מקומם ומקומם להלן [וע" באות כד]: עז כגון הני הקומץ: עז כתיב דיש לו מתירין בין לאדם ובין למזבח ומשום נותר כרי עד תיבת וכל דבר: עז באבוד וכשותכפרו בשאינה אבודה בהא לא פליגי דכ"ע סברי דכיון דהאבודה היתה נדחית מעיקרא א"כ כולהו סברי דלמיתה אזלה כי פליגי וכשנתכפרו בשאינה אבודה בתא לא פליני דכי סברי דכיון דהאבודה היוהה נדחית מעיקרא א"כ כולהו סברי דלמיתה אולה כי פליני בנתכפרו באבודה דרבנן סברי שאינה אבודה תרעה ורבי שמעון אמר תמות: מן רבי לקמן באבודה דתמות: מן הפרשה פ"י שנמצא עד: מן שמעון ומדר"ש נשמע לרבי ולא: מן למובח. גליון שאם בא לפנינו לימלך אמרינן ליה התכפר באבודה ולא בשאינה אבודה אבל: 3 במפריש שתי חשאות לאחריות: מן להוסיף על. חיבת ליתוסף נמחק: מן כדי לעכלם קמ"ל אות א' נמחק: מן יפלו המעות אבל: מן הוצאת הדשן לא: מן הכי דודאי צריך לעשות הוצאת הדשן: מן זריקה אמאי תיבת דמים ל"ש ונמחק: מן מודה דמועלין והכא גבי האי בשר קדשי קדשים שנטמא הוי כמו יוצא דלעיל וא"כ אמאי פטור ואי לאחר זריקה מיירי א"כ פשיטא הוא דפטור ומאי יונס גב הוא בים קוש של מנוסטה וויינסים היצא הכליא בשנה של איראו היקור איר א בשל מידי א בשם או האדשרו הנא? קמ״ל נראה. תיבות דמול דלא חזו והוו קדשי ה' נמחק: (מן לן דאניג דאיכא: (מן יוצא דא״ר עקיבא דאין מועלין אציב: מן יצא וביצא כל הבשר וי״ל דאה״נ דמצי למינקט יצא כולו אלא דנקט: מה) נחניב דכתיב והבשר אשר יגע בכל טמא לא יאכל באש ישרף מיהו: מגן באימורי קדשים קלים דאין מועלין בהן: מגן ואשם דמועלין באימורים:

א) נראה דנ"ל דהוה ליה להוסיף קרן וחומש על דמי חטאת שהפריש ושיירינהו וכו'.